

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. augusztus 24.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

KITARTÓAN FUSSUNK

Alapige: Zsidók 12,1-4

Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtévőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkörményező bűnt, és kitartással fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit elkezdőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljatok arra, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, jó tudnunk, hogy mindnyájunkat ismersz, egyedül te tudsz rólunk mindent, ismered valóságos szükségünket, hiányainkat, és egyedül te tudod kielégíteni azokat. Ezzel a bizalommal és várakozással jövünk most hozzád.

Köszönjük neked, megváltó Urunk, Jézus Krisztus, hogy nem egyedül kell végigbotladoznunk az élet útján, hanem lehet véled és benned bízva is járni. Könyörülj rajtunk, hogy minél többen, vagy ha lehet mindnyájan így járjuk végig ezt az utat, keresztül minden gáton, hű Mesterünk után.

Kérünk, bátoríts minket most erre, hogy igazán kibontakozzék az életünk, hogy a sok lelki gazdagság, amit elkészítettél nekünk, mienk lehessen, és legyen mit továbbadnunk mások gazdagítására.

Szólj Urunk, mert hallják a te szolgálid.

Ámen.

Igehirdetés

Ez az ige a keresztyén életet a futáshoz hasonlítja, és Jézus Krisztus tanítványát egy versenypályán küzdő futóhoz. Az ilyen sportoló előtt határozott cél van, amit el akar érni, és tudja, hogy csak úgy érheti el, ha megmarad azon a határozott pályán, amelyik odavezet. Ki ér célba? Az, aki elindul és végigfutja a pályát. Erről szeretnék ma este néhány bibliai gondolatot elmondani: mi a cél, mit jelent elindulni, és miért fontos kitartással futni egészen a célig.

Mielőtt erről lesz szó, kicsit időzzünk ennél a képnél, mert ez sok fontos igazságot elmond a keresztyén életről, hogy hasonlít a futáshoz.

Ez azt jelenti, hogy a Krisztus-követés, a hívő élet nem kényelmes sétálgatás, de nem is ideges rohanás. Nem kapkodó, céltalan futkosás, nem időtűző ógyelgés, és nem is tétova álldogálás vagy tétlen üldögélés — ezekhez hasonlít sok embernek az élete, ma főleg az ideges futkosáshoz hanem futás. A futó valahonnan valahova el akar érkezni, és neki ez fontos. Tehát van célja az életének. Látja az értelmét, hogy miért teszi meg ezt az erőfeszítést. Van tartalma annak, hogy valamiért küzd. Egy állandó mozgás, előrehaladás, fejlődés jellemzi az életét. A keresztyén életet is. A keresztyén élet dinamikus életforma, és nem statikus. A keleti vallások szeretnek üldögni és elmélkedni.

Mivel látja a futó az erőfeszítésének az értelmét, ezért kész áldozatot hozni is azért. Hol az egyik oldala szúr, hol a másik, hol alig kap levegőt... Aki futott komolyabban, tudja, hogy ott vannak holtpontok, amikor legszívesebben megállna és leülne az ember, de ha ezeken túljut, akkor megújul az ereje, és a végén megérkezik a célba, ahol — ha most egy ókori versenyre gondolunk — várja őt a babérkoszorú, a győzelmi koszorú.

A Zsidókhöz írt levelet olyan keresztyéneknek írták, akik egyszer elindultak Jézus Krisztus követésére, az Ő nevéért és az evangéliumért sok megaláztatást, szenvedést vállaltak is, de aztán valami miatt elfáradtak. Leült a hívő életük, megrekedtek egy ponton, megszűnt a lendület az életükben, erőtlenné vált a bizonyágtételük, és ez a fáradtság jellemezte őket. Isten nem szidja őket emiatt, nem szégyeníti meg, végképp nem veti el őket, mint használhatatlanokat, hanem bátorítja. — A Zsidókhöz írt levél egy csodálatos, Szentlélektől ihletett lelkigondozás, különös tekintettel azokra, akik valami miatt megfáradtak, elfáradtak, csüggedtté váltak, vagy talán már a reménységet is feladták.

Isten ígéje azt mondja nekik, hogy aki egyszer elindult, azt Isten célba segíti, de a lábainkat nekünk kell egyiket a másik elé rakni. Úgyhogy álljatok fel, ha leültetek, gyűjtsetek új reményt, ha feladtátok! Tessék folytatni, meg lehet újulni, újra lehet kezdeni azt, amit egyszer elkezdtetek, mert vár a cél és ott a győzelmi koszorú. Aki pedig még csak fontolgatja a startvonalon, az a saját érdekében jól teszi, ha minél előbb elindul, mert ott várja az igazi gazdag élet.

Mit jelentenek mindezen képek a lelki életre nézve? Mit mond a Biblia arról, hogy mi az a cél, amit Isten elénk helyezett, és ami elérhető? Péter levelében így olvassuk ezt egy rövid mondatban: „Jézus Krisztus azért jött, hogy minket Istenhez visszavezessen.” Az a cél, hogy az Istentől elszakadt és végzetesen magára maradt ember visszataláljon mennyei Atyjához, újra bekerüljön abba a közegbe, amelyikben élni lehet, mert ebben az Isten nélküli állapotban csak vegetálni lehet. Itt maradt a pusztaság lét, de ez nem nevezhető életnek. Ha már valaki a kettőt össze tudja hasonlítani, akkor érzékeli a különbséget. Amíg csak ebben a semmiben van, addig nem tudja mihez hasonlítani, addig megszokja ezt, és úgy gondolja, nincs ennél jobb.

A cél az, hogy Isten hívogat minket magához, és újra nekünk akarja adni mindazt a gazdagságot, amit elveszítettünk. Legfőképpen a vele való közösséget. Az ilyen ember megtanul újra Isten dicsőségére és másoknak a hasznára élni. Megszabadul a sok „ön”-től: ami megnyomorítja az emberek létét. Isten nélkül ez a pusztaság lét marad nekünk. Ebből hív vissza az életbe.

A Zsidókhoz írt levél különösen a 9-10-11. része arról szól, hogy Jézus Krisztus ezt lehetővé tette a számunkra. Ő volt az, aki kinyitotta újra a mennyország kapuját, amit mi nagy büszkén becsaptunk magunk mögött. Ő volt az, aki otthagya a mennyei dicsőséget és eljött közénk, hogy átadja nekünk a mi otthagyt Atyánk kedves hívását: Gyertek haza! Nyitva van a kapu. Ő volt az, aki kiengesztelte Isten méltó, igazságos haragját, Ő volt az, aki elszenvedte azt a büntetést, amit nekünk kellene a bűneink miatt, és Ő az, aki még abban is segít nekünk, hogy mindezt komolyan vegyük, hittel megragadjuk, és újra visszataláljunk a mi Istenünkhöz.

Az ilyen embernek az életében nagy változás történik, egészen újfajta gondolkozás és jellem alakul ki benne, ami már Jézuséhoz hasonló és felszabadul arra, hogy valóban Istennek és másokért éljen. Kitágul a horizontja, a valóságnak a láthatatlan részén is tud tájékozódni, helyes következtetésekre jut, és lelkileg gazdag lesz. Röviden így mondhatnánk: Jézus megtanítja a benne hívőket élni és meghalni. Mert éppen csak ezt a kettőt nem tudjuk Isten nélkül. És ha ebben az állapotban maradunk Őnélküle, akkor az örökkévalóságot is nélküle kell eltölteni. Ezt nevezi a Biblia kárhozatnak, pokolnak, aminek a szenvedésétől meg akar minket őrizni a mi Urunk.

Amikor Jézus Krisztus elkezdte nyilvános működését, az első mondat, amit mondott, így hangozott: „Közel jött hozzátok Isten országa, térjete meg, és higgyetek az evangéliumnak.” (Mk 1,15) — Ami azt jelenti más szavakkal, hogy újra hozzáférhető számotokra az Isten királysága, ebből a birodalomból, a bűn uralmából átléphetek az Isten gyermekeinek a közösségébe. Forduljatok meg, ne a hátatokat mutassátok Istennek, hanem arccal legyetek felé, és higgyetek annak, amit én mondok (mondta Jézus), vagyis: vegyétek azt komolyan. Mert Őbenne hinni azt jelenti, hogy valaki halálosan komolyan veszi, hogy ha olyan állapotban marad, amilyenben született, akkor ő

is elpusztul. De azt is halálosan komolyan veszi, hogy Isten személy szerint nekik, nekünk is kínálja ezt az életet, és ezt a lelki gazdagságot, és utána az illető elkezdti ezt gyakorolni is. Tudniillik azt gyakorolni, amire Jézus példát adott, és amiről nekünk a Szentírásban beszél.

Ez tehát a cél, ami elérhető, azért beszél róla a Biblia. De hogyan érhető el? Ez a két egyszerű feltétele van: el kell indulni egyszer határozottan, és végig kell menni ezen az úton, amíg a célhoz megérkezik az ember.

Mit jelent elindulni? A Biblia szerint azt jelenti, hogy nemcsak *hallom* Isten szavát, hanem *meghallom* azt. Jézus a János 5,25 részében egy különös dolgot mond, amin akár meg is lehet sértődni. Az Ő hallgatóit halottaknak nevezi. Azt mondja: amikor a lelkileg halottak hallják az Isten Fiának a beszédét, akik meghallják, életre támadnak. Hallani sokan hallják, de akik meghallják, azoknak az életében ez az új teremtés megvalósul, lelkileg halottból lelkileg élővé válnak. Jézusnak akkor is sokkal több hallgatója volt, mint követője, és ma is. Minket azonban az Ő követésére hív.

Nem olyan régen orvoshoz kellett mennem. Szűk, nyomorúságos hely volt ott, mindenki mindent hallott. Az előttem levő betegnek azt mondta az orvos: az utolsó pillanatban jött, előbb kellett volna. Most még reméljük, eredményesen meg lehet műteni, de ezt tovább nem lehet halogatni. Mire a kissé körülményes, tudálékos bácsi igen lassú tempóban azt mondja: a főorvos úr most engem motivál is, vagy csak informál? — Csodáltam az orvos türelmét.

Isten minket nemcsak informál, hanem motivál. Annyira motivál, hogy Jézus erről beszélt, hogy ha abban az állapotban maradtok, amibe beleszülettetek, az maga a pokol, és elpusztultok, de nyitva van a kapu, be lehet lépni. Egyszer részleteztük Jézusnak ezt a mondatát a Lukács 13,24-ben: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, sokan igyekeznek majd, de nem mehetnek be.” — Ez így magyarázatra szorul, mert az Újszövetség eredeti nyelvében két teljesen különböző szó van ott, ahol a magyar mind a kettőt „igyekezet”-tel fordítja.

Az elsónél az *agonidzó* szó van, ami azt jelenti: életre-halálra mindent elkövetek, hogy oda bejussak, mégpedig most mindjárt. Ez nem tūr halasztást, mindent félretettem. Ez a legelső, amit meg kell oldani, kerül, amibe kerül, mert ez az életet jelenti nekem. Azt mondja Jézus: így igyekeztek, mert akik másként igyekeznek, azok valószínű nem mehetnek be. Ott egy laza kifejezés van: valaki ott áll, fontolgatja, hogy esetleg, talán majd valamikor, ha lesz időm, ha úgy gondolom, de most ez nem időszerű. Aki így próbál bemenni, az kinn marad. Igyekeztek minden erőtőket összeszedve... Egy határozott indulásra van szüksége mindenkinek ahhoz, hogy ezt az Isten által megjelölt célt elérje. — Isten nemcsak informál, hanem motivál. Nem lök be a mennyei gazdagságba, de hív nagy szeretettel néhányszor, és egyszer letelek a kegyelmi idő, és több lehetőség nem lesz.

Boldog ember az, aki minél előbb él vele. Boldog az, aki már fiatalon enged ennek a hívásnak, de mostanában kellett Ábrahám életével foglalkoznom, aki 75 éves volt, amikor Isten először megszólította. Akkor sem késő. Minél előbb, annál jobb, de akkor sem késő, csak aki halogatja, az valószínű lekésik. Tehát el kell indulni.

A másik ilyen egyszerű, de fontos tanácsa az igének: „kitartással kell futni.” Ezzel kezdődött alapigénk: „Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőpályát...” Miért? Azért, mert van nekünk egy hívatlan kísérőnk, a kísértő, aki mindent elkövet azért, hogy lehetőleg el se induljon senki az életre vezető úton, de ha már elindult, akkor előbb-utóbb álljon meg. Sok ilyen tragédiát láttam lelkeszi szolgálatom során. Két jellemző hazugsággal próbálja megállítani azt, aki elindult, hogy ne kitartással menjen egészen a célig.

Az egyik hazugsága: miért strapálsz magad? Te már elérted a célt. Ebben a hitetlen világban látod, milyen vallásos vagy. Most is itt ülsz. Hallgatod az ígét. Mennyi mindent lehetne ehelyett csinálni... Kevés ilyen derék ember van. Nem kell túlzásba vinni ezt sem, mást sem. Nyugodtan leülhetsz, te már befutottál, megérkeztél.

A másik hazugság az: ne strapáld magad. Látod, hogy nem megy ez neked. Nézz végig magadon, így néz ki egy szent ember? Ilyen egy hívő, ilyeneket tesz, meg gondol, amilyeneket te ma is? A Hegyi beszédet nem lehet betartani. Az szenteknek való, ha vannak olyanok. Jobb, ha józan vagy és abba hagyod. Minél előbb, annál inkább modern, posztmodern gondolkodású ember vagy. — Ez mind a kettő hazugság. A Bibliában több példa van erre, és a gyakorlatban szinte mindnyájan találoztunk mindkét hazugsággal.

Az első azért hazugság, mert egyikünk sem ért még be a célba, tehát nem ülhet le. Említettem a babérkoszorút, amit az ókorban a célnál adtak a győztesnek. Mi még nem ülhetünk a babérjainkon, mert nincsenek babérjaink. El van készítve. Pál apostol, készülve a vértanúhalálára, utolsó levelében Timótheusnak ezt írja: „Futásomat elvégeztem, eltételezt nékem az igazság koronája (győzelmi koszorú), amit megad nekem az igaz Bíró ama napon.” (2Tim 4,7). De aki még fut, az nem futott be, úgyhogy ne higgye el ezt, hogy ő már elérte.

A másik pedig azért nem igaz, mert soha sehol nem mondja a Szentírás, hogy nekünk egyedül kell produkálnunk valami olyan vallásos vagy hitbeli teljesítményt, ami a célhoz vezet minket, ami által visszajutunk Istenhez. Végig arról van szó, hogy Ő, aki hívott, aki elindít, végigkísér, és menetközben ismerjük meg Őt igazán, és az élő Krisztussal való folyamatos, működő, naponta erősödő lelki közösség az, amiben az ember átéli, hogy mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Senki nem vár tőlünk egyedül ilyen teljesítményt.

Jézus Krisztus arra hív, hogy vele legyen ilyen közösségünk, és vele közösségben majd meglátjuk, hogy mit jelent ilyen erőt kapni, mit jelent az,

hogy képességeink felett messze tud minket használni. Hogy még egy ilyet is, mint én vagyok, tud használni. De ez már az Ő munkája. A mi dolgunk csak az, hogy ne adjuk fel, és ilyen hazugságokat semmiképpen ne higgyünk el.

Ezért mondja itt az ige: „Félretéve minden akadályt és a bennünket behálózó bűnt.” Mert meg akar kötni, be akar hálózni minket ez a mi ellenségünk. Minden meg nem vallott, abba nem hagyott bűn egy kötelék, ami miatt nem tudunk előrehaladni. Gúzsba kötve nem lehet táncolni. Bűnöktől megkötözve nem lehet az élet útján növekedni és előrehaladni. Éppen ezért, ha a célba akarunk érni, mindezekről meg kell szabadulni.

És itt a mi nagy lehetőségünk és feladatunk, hogy „nézvén Jézusra, a hit elkezdőjére és bevégezőjére.” Nem magamra, mert akkor vagy elbízom magamat, vagy elkeseredem — a vérmérsékletemtől függően. Nem az ellenségre, mert az mindig lesz, és akkor mindig lesz okom félni. Nem az elképzelhető bajokra, amire a megrögzött aggodalmaskodók szoktak, mert az elszívja az energiát, és az ember nem tud előrehaladni. És nem is másokra, hogy örökké összehasonlítgassuk magunkat, hanem arra, aki utánam jött és hívott. Arra, aki előttem jár ezen az úton, és eddig mindig igazat mondott. Biztos igaz az is, amit az út végéről mondott, meg az is igaz, amit a másik út végéről mondott, ha Isten nélkül maradok, hogy az a pusztulásba vezet. Akkor bízom benne és megyek utána.

Pontosan úgy, ahogy énekeltük, azért javasoltam ezt az éneket (455). Arra a Jézusra nézni, aki szeretett engem és önmagát adta érettem. És a szírének csábos énekét így az ember elengedi a füle mellett, és engedi, hogy vigye őt ez a dicsőséges Jézus Krisztus. Jézus vonzásában maradni. — ez a mi feladatunk, ezt jelenti kitartással megfutni.

És hogy ez világos legyen, felolvasok a Filippi levélből néhány mondatot. A Fil. 3,12-14 versei így hangzanak: „Nem mintha már elértem volna mindent, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

Azt a szép szójátékot, ami a görög eredetiben van, ez a fordítás is hűen visszaadja. Azt mondja: én még nem ragadtam meg a győzelmi koszorút, mert egyelőre még futok, de Krisztus már megragadott engem, és ez a garancia, a biztosíték arra, hogy megteszem ezt a pályát akkor is, ha néha nagyon nehéz, és befutok a célba, és az Isten mennyei jutalmát át tudom venni.

Én még nem fogom, még úton vagyok, lihegek, körülnézek, néha egyedül vagyok — ha sikerül bolyban futni, az mindig könnyebb, és a testvéri közöséget ezért kell nekünk nagyon megbecsülnünk és keresnünk. De most még futok, most még nem ragadtam meg, de Krisztus az első perctől kezdve meg-

ragadott engem, ezért bizonyos lehetek abban, hogy el van téve számomra az, és meg fogom kapni.

Még egyet szeretnék megemlíteni. Ez a futás, amiről a Szentírás ilyen értelemben beszél, nem valami hobby-kocogás, hanem ez az életünket menteni akaró futás. Amikor az égő házból fut ki valaki mindent otthagyva, csak az életét mentve. Amikor Isten most az igén keresztül bátorít minket, akkor ilyen egyszerűen is fogalmazhatnánk: egyrészt azt mondja: gyere ki! Másrészt azt mondja: ha kijöttél, ne ülj le a kapu előtt a járda szélére, mert ég a ház. Minél messzebb a veszedelemtől. Elindulni, kijönni, otthagyva mindent, ami Ótőle idegen, és utána menni egészen a célig.

Régebben olvastam valahol, hogy a 20-as, 30-as években Chicago egyik kaszinójában tűz ütött ki. Néhányan szerencsejátékot folytattak ott, és valaki éppen nyeresre állt. Idejében szóltak. Mindenki azonnal rohant a kijárat felé. Mindenki kiment. Két ember ott maradt, az, aki nyeresre állt, meg a másik. Utólag kiderült, hogy megnyerte, de kijönni már nem tudott. — Ennyire igaz az, hogy hiába az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az életét elveszíti, — a lelkében kárt vall. Isten nekünk az életet kínálja. Azt, ami csakugyan megérdemli ezt az elnevezést, a szó gazdag, szép bibliai jelentéstartalmával.

Éppen ezért, egymást bátorítva menjünk ezen az úton. Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős, és közben ne mondjunk le arról, hogy elmúlik egyszer ez a földi vándorút, és az örök hazába, ki hú volt, mind bejut.

Imádkozzunk!

Istenünk, hálásan köszönjük, hogy nem engedted minket végleg elpusztulni, amikor fellázdadtunk ellened, hanem örökkévaló szeretettel szerettél minket, nyomorult bűnösöket is, ezért terjesztetted ki reánk a te irgalmaságot.

Köszönjük, hogy szabad ezt magunkra nézve is érvényesnek tekinteni.

Kérünk, Urunk, győzz meg minket arról, hogy valóban erre az elindulásra és kitartó futásra van szükségünk ahhoz, hogy éljünk, sőt, hogy örök életünk, teljes életünk legyen.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor mi is okoskodunk, körülményeskedünk, felesleges és nagyképű kérdéseket teszünk fel neked: vajon csak informálsz-e minket, vagy mozdítani is akarsz, vajon komolyan gondolod-e, amit mondasz — és halogatjuk azt, hogy igent válaszoljunk rá. Mozdíts ki minket ebből.

Könyörülj rajtunk, hogy az igének ne csak hallgatói legyünk, becsapván magunkat, hanem mozduljunk, amikor te mozdítani akarsz.

Köszönjük, hogy semmit sem egyedül kell teljesítenünk. Köszönjük, hogy te, aki hívsz, vonzol is magadhoz. Köszönjük a te szereteted ellenállhatatlan vonzását.

KITARTÓAN FUSSUNK

Kérünk, hogy járja át az életünket egészen a te szentséged, isteni szereteted, hogy mi is hozzád tudjunk vonzani másokat, hogy vonzó életet éljünk. Ne csak hasznosat, hanem a te dicsőségedre úgy is éljünk, hogy nem egyedül jelenünk meg végül is előtted.

Kérünk, alkalmazd mindazt, ami itt elhangzott, a mi személyes sorsunkra, és őrizz meg attól, hogy ma, amikor a te szavadat hallottuk, megkeményítsük a szívünket.

Ebben a csendben szeretnénk válaszolni is neked.

Ámen.

462. dicséret

Silcher F., 1789–1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-róm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem, nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlehúnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzené: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826–1901.